

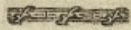
Titel: Den rette Betalning for Guds ubetalelige Velgierninger. Forestillet til Høimesse paa den allernaadigst anordnede Takke- og Bede-Fest den 1 December 1773, for Søndre-Sogns eller Sorte-Brødre Kirkes Menighed i Viborg,

Citation: "Den rette Betalning for Guds ubetalelige Velgierninger. Forestillet til Høimesse paa den allernaadigst anordnede Takke- og Bede-Fest den 1 December 1773, for Søndre-Sogns eller Sorte-Brødre Kirkes Menighed i Viborg," i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 21*, C.H. Mangor, Viborg, 1773, s. 105. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_021-shoot-w2_021_012_p105_bZONE1526221/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 21

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Agerdyrkningen først, og siden Handelen, i et Land af Veliggenhed og Veskaffenhed, som vores, ere Hoved-Kilderne, hvoraf dets Rigdommes og almindelige Bestands Formerelse skal uledes, ved vise Indretninger og Forskrifter om Brugen deraf. Hvilket Ansvar paadrage da mange sig, som endog med Slid optære Ungdommen listigen at undgaae Lovenes Bydende, og at blive velovede Handlangere til deres Overtrædelse? Synde vi ikke derved ofte mod Fædernelandet, endog længe efter vor Død? Og hvor store ere dog vore Forbrydelser af dette Slags i mange Maader, endstient en fordommelig Lunkenhed i alt, hvad der angaaer det Almindelige, gjør, at de intet agtes og fast ikke kienedes? Ei at tale paa denne Tid videløstig om de værste og største Forbrydelser, at Hierterne, nemlig, der vi vare mætte, ophsiede sig, og derover forglemte Herren. Hof. 13, 6.— Din Fordervelse er af Dig selv, har den Høieste da Narfag at sige til os, som hiffet til sit Folk, men i mig er Din Zielp. v. 9.— Saa ofte det kom til Ydertighed med